

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
Видає Робітничо-Фармерське Визвольне Товариство, "Викорповане в Манітобі". Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Р.б. Домі, на Річардівській вулиці, біля Мекгрегора, у Вінніпегу, Ман. Ю. Лозинський, голова.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

БУДУМО ОРГАНІЗАЦІЮ.

Ми, робітники і фермери, не тільки не повинні присплати свою організацію, не тільки не повинні відмовлятися від організації праці, але ми повинні стати до роботи про поширення, про зміцнення нашої організації, без різниці на час року, обставини й умовини.

Для працюючих організація — це їх хліб насущний, їх ліки, це запорука побити їх змаганнях за визвіль з капіталістичною визиску. Є різні організації й серед працюючих, часами тільки їх є, що чуються голоси, що їх вже забагато; і на мітинги не успівають, роботи стільки тобто надають, що не в силі мітинги й членських вкладок приходиться забагато платити.

Ні того, ні другого, ні третього не забагато, якщо член розуміє значення організації. Навпаки, свідомо дійсно людина, що бажає добра своїй класі, не тільки не скажиться на пережиття працею в організації, але жалює, що не вистарчає часу, що вона не може розколотися себе на двоє, на четверо, щоб тільки зробити все для зорганізування неорганізованих і освідомлення неосвідомлених, щоб виконати ту працю, яка лежить за нею, аби й чекати своєї черги.

ЯКІ БУВАЮТЬ ОРГАНІЗАЦІЇ І ЧИ ПОТРІБНІ ВОНИ.

Які бувають серед працюючих організацій? Серед працюючих, як і серед пануючих, є різні організації: політичні, професійні (трейд-юніони), освітні, заповогові.

Всі вони потрібні, всі вони доповнюють одна друга. Вони потрібні працюючим не тільки в капіталістичних країнах, але й там, де працюючі поважають вже систему визиску й працюють над будовою соціалістичного ладу.

Ми не скажемо аж в комуністичне суспільство й не говоримо тут, чи потрібні будуть в нему організації і які вони будуть. Хто хоче про це довідатися, хай студіює науку Маркса й Леніна. Ми говоримо тут про сучасність, про нинішній день і кажемо: працюючі повинні бути сильно зорганізовані на політичному полі, економічному, освітньому й заповоговому. Бо так довго, як цього не зроблять, вони не тільки не визволяться з капіталістичного визиску, але й не поліпшать свого положення в рамках його системи.

ЩО ТАКЕ ПОЛІТИЧНА ПАРТІЯ.

Робітничо-політична партія — це організація, що бореться на політичному полі за визвіль своєї класи. Найкращими боєвими політичними партіями робітничої класи є комуністичні партії у всіх країнах, які для спільного ділення на міжнародному полі лунатися в Третій (Комуністичний) Інтернаціонал.

В. Сорін, славний знарок науки Леніна, каже так про партію:

"Партією зверхня добродішна спілка людей, що мають однакові політичні переконання, й однаковою шляхом борються за перебудову суспільного життя відповідно до своїх поглядів. Коли певне число людей із спільними політичними поглядами, з однакою розумінням суспільного життя, рішає гуртом, посподу борючись за свої переконання — вони об'єднуються в політичну партію, утворюють політичну спілку, організацію, товариство".

А Ленін каже про партію так:

"Для того, щоб маса певної класи могла навчитися розуміти свої інтереси, своє становище, навчитися провадити свою політику, саме для цього необхідна організація передових елементів класу, будь-що-будь, хоча-б спершу ці елементи становили найчисельнішу частину класу".

"Партія, це сума зв'язаних в одну організацію. Партія, це організація робітничої класи, подібна на цілу мережу усіх місцевих і спеціальних, центральних і загальних організацій".

Наша партія, це спілка свідомих, передових борців за визволення робітничої класи.

Партія — свідомо, передова верства класу, її авангард.

Сила цього авангарду-разів в десять, в сто й більше перевищує його чисельність.

Чи-ж можна це річ? Хіба може сила сотки перевищувати силу тисячі?

Так, може й перевищує, коли це сотка організована. Організація вдєстерєє сили".

Це є наука Леніна про партію. Зрозуміють це працюючі — вони створять свою партію і побіють. А покищо що науку зрозуміла лише певна, далеко менша, частина робітництва. Зрозуміла і організує комуністичну партію. Віддає їй весь вільний час, підтримує її пресу, організаторів — але тяжко приходиться їй будувати, бо велика маса робітництва байдужа, індиферентна, невідома.

А вороги працюючих, агенти партій пануючої класи спують між цю масою, агітують її, троядять на комуністів, на тих, що хочуть відкрити очі незрячим, збудувати їх приспане чуття, розвинути їх розум. Тому так-тяжко зорганізувати робітників в одну сильну, боєву політичну партію.

"ОРГАНІЗАЦІЯ ВДЄСТЕРЄЄ СИЛИ".

Так сказав Ленін. Таке ми бачимо на кожному кроці сучасного громадського життя. Подивимся на буржуазні партії Канади, які саме вибираються до роботи між неорганізованими робітниками й фермерами та дрібною буржуазією.

Кого ці партії представляють? Кого представляє консервативна партія? Представляє групу великих індустріалістів східної Канади. Так чому-ж вона все приходиться до парламенту такою численною, а робітники й фермери, які творять головну масу населення Канади, приходять до парламенту таким незначним числом та й то не можуть погодитися в парламенті між собою.

Справа ясна. Представники групи індустріальних магна-

тів сходу приходять до парламенту великим числом, бо вони міцно зорганізовані. Вони мають витичену програму, єдиний принцип, вони говорять спільною мовою, вони до зубів б'ються за свої права. Чи не бачили ми цього в останньому парламенті в Оттаві? Чи не бачимо ми тепер, з яким зав'язанням беруться вони до виборів, які ще навіть не проголошені? Чи не бачимо ми, як вони на своїх конвенціях докладно обговорюють кожний крок перед тим, як ступити наперед, як вони обговорюють свої класи, з якими збираються йти дурити виборців? Чи не бачимо ми, що головні, провідні заяви в імені цілої партії робить тільки одна, або дві особи і за ці заяви чіпляються й після них поступають вся консервативна преса й всі підрадянські члени партії?

Бачимо ми все це, але не витягаємо з цього для себе потрібної науки. Ми бачимо, як кожне місце та партія обсаджують відповідним кандидатом, підготувавши для цього пресу й своїми агентами неорганізовану публіку.

Ми бачимо, як консервати обговорюють план, щоб поставити в північному центрі Вінніпегу свого сильного кандидата, аби не допустити до вибору робітничого посла Вудворта.

І так всюди, по цій країні йде зав'язана виборча боротьба між двома партіями: консервативною і ліберальною, які обидві є партіями капіталістичними і представляють тільки багаті групи людей, що живуть потом працюючих. І ці групи сильно організовані люди переміщують мільйони неорганізованих. Бо в організації вони свої сили зміцнили в сотні разів.

ЩО НА ЦЕ ПРАЦЮЮЧІ?

А скільки своїх представників посилають до парламенту фермери й робітники? Просто смішне число, коли порівняти чисельність працюючих. До чисельності капіталістів. Та й те число послів в самому парламенті не є солідарне між собою, не уміє дружно обстоювати інтересів своїх виборців. Це тому, що ті, які є їх послами, не мають міцної спайки партії, ні програми й тому не є в сірому контролювати своїх послів. Не хай би консервативний, або ліберальний посол поступив був так в парламенті, як поступили деякі прогресивні посли — а він зараз полетів би з партії, а тим самим з політичного життя країни.

Коли фермери все-ж таки мали групу своїх послів в парламенті, то робітники спромоглися на двоє. І це тоді, коли робітники кажуть, що вони краще зорганізовані за фермерів.

Ліхо в тому, що нерозумні лідери трейд-юніонів всі тримали свої організації далеко від політики. Друге — вони не хотіли зорганізувати єдину робітничу партію, що була-б висловом політичної думки робітництва цілої країни. Замість створити єдину сильну Канадську Партію Праці, продажні лідери деяких трейд-юніонів поборювали вську думку про створення її. А там, де вони не могли цього зробити, вони докладали всіх зусиль, щоб бодай викинути з Кан. Партії Праці тих, які найбільше зусиль докладали, щоб цю партію збудувати — це комуністів.

В тому знову так видно руку сильно зорганізованих індустріальних магнатів. Але цього далі не повинно бути. Робітництво Канади повинно створити власну сильну політичну партію і виступити єдиним фронтом до бою на політичному полі.

Ми свідомі того, що тоді на разі не тільки сто процент, але навіть на половину зорганізувати робітників. Та це не важко. Вистарчить на разі злучити в єдину Канадську Партію Праці всі існуючі вже в Канаді політичні, трейд-юніонні освітні й заповогові робітничі організації, а це вже буде поважна сила, вона вдєстерить сили працюючих цієї країни.

Ось за що треба взятися і то негайно.

ПРОТИ ШЛЯХЕТСЬКОГО ТЕРОРУ.

ПРОТЕСТ ФРАНЦУЗЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ І ЛЮДЕЙ НА-
УКИ ПРОТИ ТЕРОРУ ПОЛЬСЬКОЇ ШЛЯХТИ.

Група французьких видатних письменників, обурена терором польської шляхти над робітничою класою та над національними меншостями в Польщі, сформувала комітет, який видав відозву до цілого цивілізованого світа, в якій домагається амністії й встановлення цивільної свободи в Польщі. Відозва звучить:

"В квітні 1924 року група інтелектуальних людей викрила правління терору над робітниками, селянами і національними меншостями в Польщі. Два роки минуло з того часу. Терор продовжується.

Не дивлячись на лів-офіційні обличчя, не дивлячись на факт, що Польща має ліберальну конституцію, переслідування відбуваються за переслідуваннями.

Від квітня 1925 року до квітня 1926 року відбулося в Польщі 381 політичних судових розправ. Ці суди засудили 1,379 робітників і селян разом на 2,392 роки каторги. В березні цього року відбулося 49 розправ проти 217 обжалованих.

Стан визнів в тюрмах застрашувачий. Щоб зрозуміти цей стан, вистарчить лише прочитати звіт соймового комітету Тугутта, як також звіт самого Тугутта, члена сойму, або звіти інших членів сойму в соймовій дискусії в березні цього року.

В тюрмах Луцька, Ковля, Влоцлавка, Львова і Самбора в 1924 і 1925 роках було 40 годолових страйків. Причини цьому — brutальне поводження з в'язнями і надто довге в'язнення без суду й сілства. (М. Сомерштайн, член сойму, виявив в листопаді 1925 року, що поверх 75 процентів в'язнів сиділи без суду більше, як два роки.)

Не тільки робітничі професійні організації розвозяно, але й старости та жандарми здригнулися від терору.

Доля тої частини населення, що належить до національних меншостей, дійсно гідна показування (1,000 українських, литовських і білоруських шкіль заминок). Поза цим, в Польщі діється ще й так, чого ніде ніхто не побачить деінде в Європі, це масаки безробітних. Від початку цього року поліція атакувала й стріляла в демонстрації безробітних 65 разів. В наслідку цих заворушень 1,000 арештовано, 250 поранено й 13 безробітних вбито.

Захоплення влади маршалком Пілсудським, якого за кордоном уважають дійсним демократом, дало надію, що прийде кінець теророві в Польщі.

Але 6,000 політичних в'язнів дали залишаються в тюрмах не людські трактівані; школи залишаються замкнені, професійні союзи розвізані, газети заборонені, населення національних меншостей тероризоване, поліція розпочала нові переслідування, нові арештування, нові brutальності.

Знову голос Французів піднісється проти порушення прав, проти злочину над населенням Польщі. Цей голос не перестане домагається, щоб разом з амністією для політичних в'язнів були повернені всі свободи, які є найбільш елементарні в кожній цивілізованій країні.

Ініціативний комітет: Северин, Анрі Барбюс мадам де Сейнт Прікс, Магдаліна Марже, Леон Баззет, Генрі Торес, Джордж Пюш".

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті"!

РОБІТНИЧЕ ЗАПОВОГОВЕ ТОВАРИСТВО В ЦИФРАХ.

В минулому числі "У.Р.В." поміщений був квартальний звіт Робітничого Заповогового Товариства. Разом з приходами й розходами за три місяці подано було довгий ряд назвиск членів і членкинь з різних місцевостей Канади, які отримали запового. Загальною за останні три місяці дістали запового 101 членів і членкинь в 26-ох місцевостях Канади.

Це говорить нам ясно про завдання Робітничого Заповогового Товариства. Коли-б не було Р.З.Т., чи хори 101 робітників і робітниць ніколи не дістали-б запового. Друге — деякі з них, можливо, примушені були-б вдатися до організованих робітників з просьбою о поміч і що знає, чи отримали-б вони її в теперішній час. Але хто є членом Р.З.Т., той знає, що в разі неуги чи каліцтва він отримає запового вчасно й не жебруючи. Це не є милостиня, але заслужена допомога. Цю запового кожний член і членкиня Р.З.Т. складає собі за здоров'я.

Може хто скаже, що коли так, то я в дома можу собі за здоров'я відкладати по \$1.00 місячно і так створити "заповоговий фонд". Ні, сама людина цього не створить. Таку заповогов касу може створити лише громада людей. І чим більша та громада, тим міцнішу касу вона може створити, тим кращу запового може виплачувати своїм членам. Значить, робітництво й фермерство повинні збільшувати цю громаду.

Друге велике значіння Р.З.Т. є в тому, що в нему всі ми починаємо розуміти свою силу, як організації. Ми, члени й членкині Робітничого Заповогового Товариства, зрозуміли хоч-би з поміщеного звіту, що протягом трох місяців дали допомогу сотні робітникам і робітницям. А коли не було Р.З.Т., то ми у віддалі інших своїх організацій стало колектували на хорих і часто та запового приходила тоді, коли вже була не потрібна.

Відтак виплата посмертного. Скільки родин наших членів отримали запового тоді, коли вона була їм найбільше потрібна? Хто в сиді оцінити вартість цієї запового? Ніхто! Лише той, що в своєму тяжкому горю її отримав.

Коли я побачив звіт Р.З.Т. в газеті, я пішов до його секретаря й запитав, скільки загально запового виплатили Головний Заряд членам і членкиням за час існування Р.З.Т. Він показав мені книгу і я там вичитав, що за короткий час свого існування Р.З.Т. виплатило хорим своїм членам \$15,112.53 запового. Посмертного за той час виплатило \$1,504.00. А зі звіту бачимо, що в касі Робітничого Заповогового Товариства є \$15,542.81.

Це вкотре Р.З.Т. в цифрах, які найкраще говорять самі за себе. Тому ми всіми силами повинні старатися будувати Робітниче Заповогове Товариство. Ми повинні дорожити цією організацією, бо вона починає вже думати та кож про старих членів своїх членів та про їх дітей-сиріт, що остаються після смерті своїх родичів. Р.З.Т. хоче збудувати їм притулок. І збудує, коли всі ми в тому напрямі будемо працювати.

Ще одно на закінчення я хочу пригадати всім членам і членкиням та всім зарядкам відділів: не затиґатися з своїми вкладками. Притримуватися суворо статута. Бо занадбавши членські вкладки, можете втратити після статута право на отримання запового. Цього ніхто не бажає, але статут — це наш закон, він тримає, й розвиває нашу заповогову організацію.

Будуємо-ж свою дорогу організацію, згромаджуємо в ній все українське трудове населення Канади для його-ж власної користі!

Член Р.З.Т.

РОЗКЛАД ПОЛЬСЬКОЇ БУРЖУАЗІЇ.

(Тов. Сталін про становище Польщі.)

З Тіфлісу повідомляють, що генеральний секретар ЦК. Вєсоюнової Комуністичної Партії тов. Сталін, що там перебуває, зробив на зборах робітничо-завальничих майстерень доповідь про останні події в Європі, зокрема про стан Польщі.

Існує погляд — сказав Сталін, — що рух, на чолі якого стоїть Пілсудський, являє собою революційний рух, тому комуністам треба підтримувати Пілсудського. Це зовсім не правдиво. Навсеравж, в Польщі триває тепер боротьба двох фракцій буржуазії — великої буржуазії і дрібної буржуазії. Боротьба має за мету стабілізувати буржуазну Польщу і зовсім не прагне захищати інтереси робітників та селян, а так само — інтереси пригноблених національностей.

Розклад польської держави йшов таким швидким темпом, що перед буржуазними класами стоїть дилема: або розклад держави дає таких розмірів, що відкриє очі робітникам й селянам, і штовхне їх на революційне перетворення влади, або буржуазія треба поспішити, щоб припинити розвал і зліквідувати вахканолю крадіжок, щоб таким чином попередити можливий вибух революційної енергії робітників й селян.

Суперечності.

Польща являє в сьогочасний момент низку основних суперечностей, що проходять трома основними лініями: лінійою робітничої справи, лінійою селянською, і, кінце-кінцем — лінійою національної справи. Всі ці три суперечності можуть не забаром викритися, й викликатимуть вибух, якщо Польща піде на авантюру війни, як що вона не зуміє налагодити добросусідських взаємин з державами, що її оточують.

Чи може Пілсудський розв'язати всі ці суперечності? Ні, не може, бо різноманітна дрібнобуржуазна група, що висунула Пілсудського, повинна тоді вступити в основний конфлікт з класою капіталістів; на що він Пілсудський, ані ті групи, що його підтримують, не відважаться.

Пілсудські слухатиметься великої буржуазії.

Що-ж лишається? — запитує Сталін. Лишається одне: — Пілсудські, що переміг в виборчому розумінні фракцію великої буржуазії, в політичному розумінні підпорядковується цій самій фракції і плентатиметься в хвості її, як що, зрозуміло, робітничо-завальничий клас Польщі, а також найреволюційніша частина польського селянства не зіймється найбільшого часу за справу революційного перетворення польської держави і геть не вижене обидві фракції польської буржуазії — фракцію Пілсудського (дрібно-буржуазну) і фракцію познанців (велико-буржуазну).

Помилка Компартії Польщі.

В зв'язку з цим, випливає питання, що-до польської комуністичної партії. Як могло трапитися, що революційне незадоволення великої частини робітників й селян Польщі пішло водою на млин Пілсудського, а не — комуністичної партії? Це трапилося, між іншим, тому, що польська комуністична партія квола, що вона не більш безсила в наслідок неправдивої позиції щодо війська Пілсудського, яке вона підтримувала. Наші польські товариші в даному випадку зробили грубу помилку, висуваючи неревольюційне гасло в підтримку війська Пілсудського.

Чи навчилися чомусь петлюрівці після цієї "чорної невдачності" Польщі? — як каже Лозинський.

Ні. Петлюра — остався вірний Пілсудському.

"Політична орієнтація. "Три-зуба" була... продовженням політики Петлюри з часу варшавської декларації і його договору з Пілсудським".

Оттакоті співає др. Мих. Лозинський, отой український знарок міжнародного права. Що ти на це — Рипиндо? Кукуркуленко.

КОЛЮЧКИ.

"Укр. Голос" відпечується, що він не має нічого спільного з православним митрополитом Діонісієм, який вислав радісні гратуляції польському президентові Мосціському і назвав Польщу своєю і своїх парохіян батьківщиною.

"Укр. Голос" з одного боку каже, що смерть Петлюри зєднала Українців різних поглядів і релігій, а з другого — сам відпечується українського православного митрополита. Що-ж це не виглядає, що кров Петлюри цементує

"Укр. Голос" рече, що греко-православні в Канаді не мають нічого спільного з греко-православним митрополитом Діонісієм в Польщі.

А ми беремо книжку "Свята відправа" вечірня і рання, з грецької мови на українську переклав проф. Іван Огієнко з благословення Високопреосвященного Діонісія з Божої ласки Епископа Кременецького і там в "Післямові" таке читаємо:

"Читайнику ласкавий!"

"Цю улюблену невпинну працю цієї організації, Огієнкові видати і розповсюдити "братньою допомогою": Високопреосвященний Архієпископ Волинський — тепер Митрополит Діонісій; ректор Укр. Інст. ім. Петра Могили в Канаді Юліан Стечешин; адвокат в Саскатуні Михайло Стечешин; адміністратор української церкви в Канаді о. Семен Савчук... а також Український Червоний Хрест в Канаді в особах М. Арсенюка та Осипа Боніпівського".

Таке то "читайнику ласкавий". Спільно книжки видають, спільно розповсюджують, всі з одних книжок моляться й роблять це під благословенням митрополита Діонісія і тут-же його виражають.

Жалься бже такої "солідарності". З такою солідарністю, панове, держави не збудує.

Читаєш оті довжезні редакційні статті в "Укр. Голосі" про згоду й братерство всіх Українців без різниці переконань чи без ніяких переконань і думаєш — нарешті то буде єдиний фронт.

Хібажеш тільки, що якась голова з того єдиного фронту зробила якесь свинство, то "Укр. Голос" зараз — ми з ним не маємо нічого спільного. І прилюдно зрікається. Сам розриває те, що-вчора "дементував".

Михайло Лозинський має слово.

Він на шпальтах "Свободи" допомагає "Укр. Голосові" цементувати тих, яких вже ніщо не цементує, бо вони самі одні дружок виражаються.

Ось як Лозинський "дементує".

"Для свого походу на Україну потребував Пілсудський покритишки, щоб не виглядати, як завоюник, тільки як "освободитель України". Сю покритишку дав йому Петлюра".

А ще далі Лозинський каже:

"Польща, уступаючи з України, вивезла з собою стільки майна, що як би за цього заплата Петлюри, то його армія й ціла еміграція були-б на довгі роки забезпечені".

Але вона не заплатила, а посиділа армію Петлюри в таборах для інтернованих.

Чи навчилися чомусь петлюрівці після цієї "чорної невдачності" Польщі? — як каже Лозинський.

Ні. Петлюра — остався вірний Пілсудському.

"Політична орієнтація. "Три-зуба" була... продовженням політики Петлюри з часу варшавської декларації і його договору з Пілсудським".

Оттакоті співає др. Мих. Лозинський, отой український знарок міжнародного права. Що ти на це — Рипиндо? Кукуркуленко.